

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28.01.1997, sp. zn. 2 Tzn 213/96, ECLI:CZ:NS:1997:2.TZN.213.1996.1

Číslo: 50/1997

Právní věta: Jednání, které záleží v tom, že obviněný řídí osobní automobil, není porušením zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozíků. Nejde proto o trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 28.01.1997

Spisová značka: 2 Tzn 213/96

Číslo rozhodnutí: 50

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Maření výkonu úředního rozhodnutí

Předpisy: 140/1997 Sb. § 171 odst. 1 písm. c)

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 50

Jednání, které záleží v tom, že obviněný řídí osobní automobil, není porušením zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozíků. Nejde proto o trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 28. 1 . 1 997 sp. zn. [2 Tzn 213/96](#))

Nejvyšší soud České republiky zrušil k stížnosti pro porušení zákona rozsudek Okresního soudu v Teplicích pod sp. zn. 4 T 5/92 a obviněného B. C. zprostil obžaloby.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Okresního soudu v Teplicích ze dne 18. 2. 1992 sp. zn. 4 T 5/92 byl obviněný B. C. uznán vinným trestným činem maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. b) tr. zák., ve znění zák. č. 175/1990 Sb., a odsouzen podle § 171 odst. 1 tr. zák. k trestu odnětí svobody na šest měsíců, jehož výkon byl podle § 58 odst. 1 písm. a) tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu stanovenou podle § 59 odst. 1 tr. zák. na dvacet měsíců, a podle § 49 odst. 1 a § 50 odst. 1 tr. zák. k trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu řízení motorových vozidel na tři léta.

Podle zjištění Okresního soudu v Teplicích se obviněný dopustil trestného činu tím, že v roce 1991 a

zejména dne 13. 5. 1991 v Dubí a v okrese Teplice řídil ve více případech motorové vozidlo, ač mu tato činnost byla zakázána rozsudkem Okresního soudu v Teplicích ze dne 22. 8. 1989 sp. zn. 6 T 1 16/89 na dobu tří let a tento zákaz v době činu trval.

Rozsudek nabyl právní moci v řízení před Okresním soudem v Teplicích jako soudem prvního stupně.

Ministr spravedlnosti podal dne 20. 12. 1996 ve prospěch obviněného B. C. stížnost pro porušení zákona proti rozsudku Okresního soudu v Teplicích ze dne 18. 2. 1992 sp. zn. 4 T 5/92. Namítl, že obviněný byl nesprávně uznán vinným trestným činem maření výkonu úředního rozhodnutí, protože trest zákazu činnosti uložený obviněnému ve věci Okresního soudu v Teplicích sp. zn. 6 T 1 16/89 se na jednání obviněného nevztahoval. Ministr spravedlnosti proto navrhl, aby Nejvyšší soud vyslovil vytýkané porušení zákona, ke kterému došlo v neprospěch obviněného, aby zrušil napadený rozsudek, aby zrušil také další obsahově navazující rozhodnutí a aby dále postupoval podle § 271 odst. 1 tr. ř., tj. aby sám ve věci rozhodl.

Nejvyšší soud přezkoumal podle § 267 odst. 1 tr. ř. správnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i řízení, jež mu předcházelo, a shledal, že zákon byl porušen.

Ve skutkové části výroku o vině Okresní soud v Teplicích bez dalšího upřesnění uvedl, že v době zákazu činnosti obviněný řídil motorové vozidlo. Z odůvodnění napadeného rozsudku je patrné konkrétnější zjištění, podle něhož obviněný řídil jednak osobní automobil zn. Škoda 110, jednak osobní automobil zn. Wartburg 350. Toto zjištění lze považovat za správné, neboť odpovídá výsledkům provedeného dokazování.

Z pravomocného rozsudku Okresního soudu v Teplicích ze dne 22. 8. 1989 sp. zn. 6 T 116/89, jímž byl obviněnému uložen trest zákazu činnosti, v rozporu s kterým mělo být posuzované jednání obviněného, je zřejmé, že tento trest byl vymezen jako zákaz řízení všech motorových vozíků. Také z odůvodnění rozsudku je výslovně patrné, že šlo o zákaz řízení motorových vozíků. Pro úplnost lze jen dodat, že z odůvodnění usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 10. 1989 sp. zn. 3 To 334/89, jímž bylo podle § 256 tr. ř. zamítnuto odvolání obviněného proti rozsudku Okresního soudu v Teplicích ze dne 22. 8. 1989 sp. zn. 6 T 1 16/89, rovněž výslovně plyne, že odvolací soud se ztotožnil s výrokem o trestu zákazu činnosti, který byl uložen jako trest zákazu řízení všech motorových vozíků. Jinak je z odůvodnění obou rozhodnutí zjevné, že trest zákazu činnosti byl vymezen jako zákaz řízení všech motorových vozíků s ohledem na okolnosti trestného činu, za který byl tento trest vedle trestu odnětí svobody uložen. Trestný čin ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1, 2 tr. zák. totiž spočíval v tom, že obviněný jako řidič motorového vozíku zn. Desta při přepravě rozměrného břemene porušil své povinnosti, v důsledku čehož najel na spolupracovníka, přimáčkl ho na zavěšené břemeno a způsobil mu těžké zranění. Pokud tedy byl trest zákazu činnosti vymezen jako zákaz řízení motorových vozíků, nelze uvažovat o tom, že by došlo např. jen k písařské chybě spočívající v záměně slov „vozíků“ a „vozidel“ a že by se uložený trest zákazu činnosti ve skutečnosti vztahoval na řízení všech motorových vozidel.

Porovná-li se posuzované jednání obviněného, jehož podstatou bylo řízení osobních automobilů zn. Škoda 110 a zn. Wartburg 350, s uloženým trestem zákazu činnosti, je namístě pouze takový závěr, že trest zákazu řízení se nevztahoval na osobní automobily a že se týkal jiné kategorie motorových vozidel než osobních automobilů. Podle § 2 hod 12 vyhlášky č. 99/1989 Sb., ve znění pozdějších předpisů, se motorovým vozidlem rozumí nekolejové vozidlo poháněné vlastním motorem. Podle normy ČSN 30 0024 se motorová vozidla rozdělují na jednostopá (motocykly, mopedy, skútry) a dvoustopá (automobily všeho druhu, motorové tříkolky, motorové vozíky, tahače, traktory a pojezdové pracovní stroje). Z citované normy tedy vyplývá, že automobily na straně jedné a motorové vozíky na straně druhé jsou dvěma odlišnými kategoriemi dvoustopých motorových vozidel. Jestliže je trest zákazu činnosti vymezen tak, že se vztahuje výslovně jen na řízení jedné kategorie motorových

vozidel, není řízení motorového vozidla jiné kategorie porušením takového zákazu.

To v posuzovaném případě znamená, že pokud obviněný řídil osobní automobil, neporušoval zákaz řízení motorových vozíků. Obviněný tedy řízením automobilu nevykonával činnost, která mu byla zakázána, jak to předvíдалo ustanovení § 171 odst. 1 písm. b) tr. zák., ve znění zák. č. 175/1990 Sb. Proto nepřicházelo v úvahu, aby jednání obviněného bylo posuzováno jako trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí podle citovaného ustanovení. Pokud Okresní soud v Teplicích přesto uznal obviněného vinným uvedeným trestným činem, porušil v neprospěch obviněného zákon v citovaném ustanovení.

Nejvyšší soud z těchto důvodů vyslovil zjištěné porušení zákona, zrušil napadený rozsudek, zrušil také všechna další rozhodnutí, která na zrušený rozsudek obsahově navazovala a která zrušením rozsudku pozbyla podkladu, a sám ve věci rozhodl tak, že podle § 226 písm. b) tr. ř. zprostil obviněného obžaloby, neboť žalovaný skutek není trestným činem.